

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Випуск 12

*Матеріали X Всеукраїнської
науково-практичної конференції
“Історія, сучасність, зарубіжний досвід”
м. Київ, МАУП, 6 листопада 2014 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2014

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 8 від 24.09.14)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук., проф.;
А. А. Ізнатченко (заступник голови), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук., проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук., проф.;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
А. С. Лисецький, д-р екон. наук., проф.;
К. В. Муравйов, канд. юрид. наук., доц.;
І. П. Розпутенко, д-р наук держ. упр., проф.;
Л. В. Романова, д-р екон. наук, проф.;
В. Є. Сафонова, д-р екон. наук;
Г. П. Ситник, д-р наук держ. упр., проф.;
Ю. П. Сурмін, д-р соц. наук, проф.;
Н. М. Чернуха, д-р пед. наук., проф.

Матеріали подано в авторській редакції.

Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

Становлення і розвиток української державності : [зб. наук. пр.] /
МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 12: Матеріали Х Всеукр. наук.-практ. конф. “Історія, сучасність,
зарубіжний досвід”, 6 листоп. 2014 р. / редкол.: А. М. Подоляка (голова)
[та ін.]. — 2014. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано статті учасників науково-практичної
конференції, присвяченої найважливішій проблемі сьогодення — становленню
України як держави. Розглядається формування державності в Україні у різні пері-
оди історії та в різних аспектах.

Для науковців і державних службовців, політиків і політологів, викладачів і
студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і суспільства.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Новальська Н. І., Падун Н. П. Трансформація цілей організації в ключові показники результативності управління.....	86	Кійко В. В. Аналіз досвіду європейських країн у формуванні системи державних органів фінансового контролю.....	134
Хоменко О. О. Основні напрями державного управління в українській державі 1918 року	91	Костюк Т. О. Політична криза в Україні як наслідок низької динаміки змін політичних інститутів і процесів	137
Морозова Н. Г. Необхідність та можливість державного регулювання сфери соціального захисту на національному ринку праці	95	Самойленко О. П. Державна функція захисту прав людини у суспільстві, що трансформується.....	139
Погорєлова І. С. Державотворчі процеси доби Центральної Ради.....	98	Муравйов К. В. Щодо поняття “юридичних гарантій” та їх видів.....	142
Бисенбаєв Ф. К. Європейський опыт реалізації принципа справедливості.....	103	Головченко В. В., Головченко О. В. Право народу на повстання	146
Бандурка А. С. Санітарний кордон як метод протидії розповсюдженню радикальних ідей	107	Малащук Д. В. Вплив політико-правових чинників на формування інвестиційного клімату	149
Баєва Н. Г. Новітні тенденції державного регулювання амбулаторної акушерсько-гінекологічної допомоги в Україні.....	110	Гольцов А. Г. Внутрішня геополітика сучасної України: актуальні завдання та проблеми.....	151
Оваденко О. І., Руть Ю. В. Значення графології для роботи з кадрами у державному управлінні	113	Ковальчук А. Ю. Місце державної фіскальної служби України у механізмі забезпечення фінансової безпеки	155
Хилевич М. В. Археологічна періодизація історії становлення української державності з точки зору ефективності економічного розвитку	122	Шашкова-Журавель І. О. Характеристика європейської правової системи захисту трудових відносин за участю осіб, що відбувають покарання в пенітенціарних установах	157
Волобоєва Т. В. Загальна характеристика розвитку державного регулювання страхової діяльності в Україні	127	Тімашова В. М. Політична еліта України в контексті демократичного транзиту.....	160
Ференець С. С. Роль Міжнародного трибуналу в боротьбі зі злочинністю на міжнародному рівні	130	Дьоміна О. С. Ціннісні основи політичної культури українського суспільства.....	163
		Медвідь Ф. М., Чорна М. Ф., Нестеренко О. С. Комерційна таємниця як правова категорія	167

ПОЛІТИЧНА КРИЗА В УКРАЇНІ ЯК НАСЛІДОК НИЗЬКОЇ ДИНАМІКИ ЗМІН ПОЛІТИЧНИХ ІНСТИТУТІВ І ПРОЦЕСІВ

Становлення і розвиток української державності, вип. 12, с. 137–138

Сучасної системної політичної кризи неможливо було уникнути з огляду на лише задекларовану, але не реалізовану на практиці політичну реформу. Про неї багато говорилось, але дебати точились переважно навколо питання про форму політичного устрою. На нашу ж думку, не це питання є критичним, адже в світі є багато прикладів успішних і стабільних в політичному сенсі демократичних держав і з президентсько-парламентською, і з парламентсько-президентською формами правління. Головним мало б стати завдання створити дієву вертикаль влади, припинити протистояння, не перетворювати державні інститути на гуртки за інтересами, а дати їм змогу виконувати роль антикризового менеджера і, найголовніше, створювати важелі зворотного зв'язку, тобто усвідомлювати свою відповідальність перед народом і бачити оцінку своєї роботи на чергових виборах.

Нажаль, кланово-олігархічні структури, які утримували владу в своїх руках з моменту незалежності, працювали на власне збагачення, ігнорували потребу негайного проведення такої актуальної на часі адміністративної реформи і децентралізації влади. Саме проблема керованості з центру і стала благодатним ґрунтом, на якому укоренилось і виросло зерно розбрату і сепаратизму, що вилилось у військове протистояння на Сході України. Крім того, політична нестабільність і олігархічна влада сприяли прийняттю в державі змішаної системи виборів, яка створила недолугий, недовірений і розрізнений парламент. З іншого боку, поява такого парламенту свідчить про нагальну необхідність більш ефективного врахування інтересів регіонів при підготовці та прийнятті законів.

Не можна також відсторонюватись від розгляду інших системних питань політичної діяльності, яка повинна стати усвідомленою цілеспрямованою діяльністю соціальних суб'єктів з реалізації своїх політичних інтересів. І рівень урахування інтересів соціуму і держави в цілому почне переважати рівень власних, приватних чи корпоративних, інтересів окремих громадян або соціальних груп лише тоді, коли зростатиме рівень політичної свідомості і політичної культури. Ці питання нерозривно пов'язані з розбудовою громадянського суспільства, зародження якого відбулося на Майдані 2004 року, а інтенсифікація розвитку і перехід на якісно новий рівень спостерігались на Майдані 2014 року. Український народ усвідомив необхідність стати нацією задля відстоювання національних інтересів. Наразі основним завданням для української нації є припрошення функцій суб'єкта, а не об'єкта політики, перебирання на себе повноважень керувати державою через обраних депутатів, а не навпаки. Відповідно до синергетичної науки майбутнє України може розвивати-

ся за кількома сценаріями. Варто не втратити здобутки революції Гідності, укріпити політичну свідомість через підвищення рівня політичної культури нації. Першочерговим завданням є обрання нового, гідного складу парламенту, за це гинули люди на Майдані, за це гинуть люди в зоні АТО. Слід провести повну люстрацію влади і суддів. Не на папері, а насправді. Нажаль, і далі продовжуються таємні голосування, а політичні баталії є не конструктивними, а деструктивними, адже спрямовані на підвищення власних рейтингів політичних сил перед виборами. Розбудова України, підвищення рівня життя через покращення економічної ситуації виглядають безглуздими передвиборчими обіцянками, адже всі розуміють, що за сучасних умов в Україні неможливо швидко досягти прогресу в жодній сфері життя.

Слабка динаміка розвитку політичних інститутів не сприяє розвитку держави і працює лише на погіршення ролі України в світі. Декларативність намірів про допомогу з боку розвинених держав при повній відсутності практичного сприяння у розв'язанні ситуації на Сході України і в Криму є прямим тому підтвердженням. Україна повинна прокинутись від ілюзорних сподівань на допомогу ззовні і почати самостійно рятувати країну. Для цього слід відмовитись від популізму в політиці, провести дієву адміністративну реформу, яка б сприяла делегуванню більших повноважень на місця з дотриманням інтересів держави в регіонах, проводити лояльну і послідовну політику щодо національних меншин з превалюванням інтересів титульної нації. Це здатні зробити лише політики нової генерації, тому першочерговим завданням є перезавантаження влади, припинення існування кооперативу “Верховна Рада” і створення справжнього Парламенту як законодавчого органу. Проте списки політичних партій і блоків переповнені політиками старої формації, які повністю себе дискредитували, а місця в цих списках і далі продаються за великі гроші. Тому прогнозовано очікувати повної зміни облич при владі не доводиться, а отже виникає логічне припущення, що в історії з українськими майданами “далі буде”.

Підсумовуючи, зазначимо, що сьогоднішня системна політична криза в Україні дає підстави сформулювати таку аксіоматичну сентенцію: у суспільстві, де представники революційного руху прагнуть офіційної влади, але є нездатними ефективно управляти країною, державотворчої політики очікувати не доводиться. Критична ситуація, яку переживає наша держава, веде суспільство до хаосу та стагнації. Вихід тільки один: підвищувати рівень громадянської і політичної свідомості, щоб активність нації не спадала пропорційно до стабілізації соціально-економічної ситуації в країні, але спрямована була не на бунтівні виступи всіх проти всіх, а на проведення політики консенсусної злагоди свідомих і високопатріотичних політиків з свідомими і політично активними громадянами України.